

Coconkluts

Het is 9 september, en al weer een dag of drie lekker zonnig. Laagjesweer: slierten geurige zomerstaartjes met af en toe frisse een herfsttoon (zo zou het heten in een folder van de Gall & Gall). Het waait, dat wel, maar lekker in de rug. Ik ben op de fiets op weg naar mijn werk. Heb er al een kilometer of vijftien in volle vaart langs de Vliet op zitten. Heerlijk. In mijn oren schalt foute jaren zeventig muziek (Boston – niet zo verkeerd trouwens – Heart, Chicago, Boney M. en - ik krijg het maar niet uit mijn systeem – Marianne Rosenberg). Nummers die getuigen van zo weinig muzieksmaak, dat ik ze nergens anders durf te draaien in de privéruimte van mijn hoofd.

Om precies kwart voor negen passeer ik de Zoetermeersingel. Een drukke weg. Eigenlijk de eerste keer dat ik op moet letten voor het verkeer, want langs de Vliet zie je eigenlijk geen auto's. Vrachtauto's rijden me tegemoet, op weg naar het industrieterreintje aan de linkerkant van de weg. Rechts en huizenrij uit de jaren dertig. Net op dat moment zet Charles Aznavour in: 'Emmenez moi...(au bout de la terre). Wat houd ik toch van geweldige rotmuziek.

Mevrouw P. heeft ook de radio aangezet. In haar geval harde Samba-muziek. Het stilt haar heimwee een beetje. Latina, nu al weer zo'n jaar of twintig in Nederland. Wennen doet het nooit. Ze heeft haast, want om 9 uur een afspraak. Aan de overkant probeert een vrachtwagen te parkeren, waardoor mw. P. haar Toyota – die ze net met een 180 graden bocht uit de parkeerhaven aan de rechterkant van de weg naar de linkerweghelft wilde dirigeren – terug moet steken. Strak kijkend naar wat die vrachtwagen aan het doen is, geeft ze, zodra die linkerweghelft vrij is gas. Net op het moment dat ik langs kom. 'Kraak...' ze rijdt me omver en over mijn achterwiel; raakt nog even mijn laars.

Confuus. En in een keer ruw uit mijn muzakroes gerukt. De MP3-speler is losgeraakt van de koptelefoon en er is het ineens het geruis en geraas van de stad in plaats van Aznavour. Dat steekt me nog het meest. Ook mw. P. is eerder geïrriteerd dan geschrokken. Ze wuift met haar hand en gebaart me om mijn fiets weg te halen, want ze kan er zo niet door. Ik loop naar haar toe en gebaar haar om het raampje naar beneden te doen. Ze zet de Samba muziek af.

Dan een wonderlijk gesprek in gebroken Nederlands,
'Ik zag oe niet...' en ze maakt aanstalten om weer weg te rijden.

'Maar mevrouw u heeft me aangereiden, dit moeten we even regelen.'

‘Ik deed het niet expres,’ zegt ze, ‘ik heb een afspraak om 9 uur.’ Ze geeft een beetje gas.

‘Maar ik heb schade...’

‘Helemaal niet...’ schat ze ongezien in.

Een paar medewerkers van de plantsoendienst Leiden die het hele tafereel hebben gezien, komen er ook bij. Trekken deskundige gezichten.

‘Ik zag hem niet, en ik deed het niet expres,’ zegt mw. P. ‘Ik keek naar die vrachtwagen en toen kwam die mieneer ineens langsrijden.’

‘Ja maar u zit fout mevrouw,’ zegt een van de mannen.

‘Helemaal niet...’ verweert ze zich kranig, ‘ik deed het niet expres, ik zag hem niet...’

Mijnheer P. die nog net koffie zat te drinken, ziet door het raam hoe zijn vrouw, en de plantsoendienstbodes praten. Hij komt toegesneld en hoort het verhaal aan.

‘Natuurlijk...we gaan een schadeformulier invullen. Loop maar even mee.’

‘Ja, maar ik deed het niet expres. Ik kon hem gewoon niet zien,’ bezweert mw. P. haar man.

‘Daar gaat het niet om Rose,’ zegt die, ‘je komt uit een parkeerhaven en dan zit je fout.’

Ze schudt ontkennend haar hoofd, mismoedig onder zoveel onbegrip. Binnen zet ze koffie en doet nog een paar het verhaal van haar goede bedoelingen en onschuld. ‘Normaal is ze zo niet,’ zegt P. nadat we alles in de gauwigheid hebben ingevuld (ergerlijk: voorbedrukte schadeformulieren houden kennelijk geen rekening met de situatie waarin een auto een fietser of voetganger aanrijdt). ‘Ze is van slag.’

Ik zie het nu ook. Haar hand trilt. De schade valt alles mee, maar onze ochtendcocons zijn als eieren tegen elkaar geklutst. Weg samba, weg jaren zeventig muziek. Het duurt gewoon even voordat je uit je eigen wereldje weer voor de medemens ontwaken kunt.

Van slag. Ik ook. Ik vergeet het doorslagje van het schadeformulier mee te nemen. En ik heb geen namen van getuigen.

Wim Voermans © september 2009